

Greșeala

*

Picătura se prelinse lung înainte de a ajunge la marginea suprafeței lucitoare a craniului fără să întâmpine rezistență, și parcurse chiar și mai mult drum prin aer până când se turti de podea. O picătură de transpirație într-un mediu deja umed, dar având o semnificație atât de importantă luând în considerare situația:

- Am pus-o, gândi proprietarul ei urmărind picătura în căderea ei. Am făcut o greșeală și am schimbat întreg cursul timpului. Ce să fac ca să îl schimb înapoi pentru a mă întoarce acasă?

Intrat în panică începuse să transpire abundent chiar în mijlocul operației deși mai avea mult până să își permită să-și piardă cumpătul. Dar, oricum, părea să fie prea târziu ca să mai schimbe ceva: știa prea bine că orice ar face mai departe pacientul avea să moară în cursul operației sau imediat după aceea și nu putea să mai facă nimic pentru a schimba situația. Toată tehnologia pe care o avea la dispoziție, chiar și călătoria temporală care-l adusese până acum și aici... nimic nu mai putea schimba, nu mai putea șterge greșeala pe care tocmai o făcuse. Iar acest prim faraon avea să dispară fără a mai da naștere dinastiei pe care istoria a înregistrat-o deja în istoria veche a omenirii.

- Ce să fac mai departe?

Doctorul continuă însă operația pe omul rănit de pe masă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fără însă să arate în vreun fel gândurile care-i treceau prin minte, și nimeni din jurul lui nu părea să-și dea seama de adevărata stare a pacientului. Afară, dincolo de zidurile groase ale piramidei în care se aflau o mulțime de alte ființe umane se strânseseră așteptând cu sufletul la gură vești despre conducătorul lor rănit în bătălie – nici unul dintre ei nu știa însă adevărul. Cu toții credeau că preoții l-au adus în fața zeilor ce locuiau în interiorul piramidei pentru ca, prin rugile lor, să îl vindece. Nici chiar aceștia, preoții din încăpere, nu erau pe deplin conștienți de semnificația tuturor aparatelor din jurul lor – computerele ce urmăreau gesturile tuturor prin intermediul camerelor de filmat și monitoarele pe care era afișată starea în timp real a celui operat depășeau doar cu câteva mii de ani tehnologia acestei perioade de timp.

- Și totuși am reușit, gândi doctorul închizând rănile superficiale de la nivelul pielii. Pentru moment.

Se întoarse spre unul dintre preoții ce-i servise drept secundanți, șeful tuturor preoților dacă-și amintea bine:

- Spală-te și spune-le celor de afară că conducătorul vostru de oameni va supraviețui, îi spuse. Dar că va trebui să mai stea câteva zile în interiorul piramidei pentru ca vindecarea să fie completă.

- Da, stăpâne, răspunse acesta și ieși repede.

- Restul ieșiți, spuse doctorul cel chel. Trebuie să rămân câteva momente singur cu conducătorul oamenilor voștri.

Preoții se supuseră, toți patru rămași.

- Ce să fac? se întrebă doctorul încă aplecat asupra mesei de operație.

În urma unui acces brusc de furie împinse masa pe care erau bisturiile încă nefolosite, sterile, suficient de puternic pentru a le răspândi prin toată încăperea cu un zgomot specific de metal lovit de beton sau stâncă. Îi auzi pe paznicii de afară, din anticameră, chiar și pe preoții care nu ajunseseră prea departe reacționând la zgomot însă știa cu siguranță că nici unul dintre ei nu avea să intre fără o chemare din partea lui – doar era zeul lor suprem. Cel puțin pentru moment, pe perioada acestei operații.

- Orice s-ar întâmpla mai departe, nu mă pot întoarce acasă, murmură el. Măcar pot face un lucru, singurul lucru care îmi este în putere să fac: să mă asigur că va exista un “acasă” în timpul meu. Dar pentru asta înseamnă să îi iau LUI locul..., gândi în continuare privindu-l pe pacient.

Nici unul dintre parametrii actuali pe care monitoarele le arătau nu ar fi anticipat faptul că era pe moarte, dar doctorul știa sigur asta și faptul că avea să survină în următoarele ore.

- ...Și să fac totul ce ar fi trebuit să facă dacă nu aș fi greșit.

Treptat fizionomia începu să se modifice, statura i se micșoră până a se potrivi cu cea a pacientului de pe masă. Pielea foarte albă și ochii albaștrii i se întunecată pentru a se identifica cu tenul bronzat și ochii negri ai celui pe care se pregătea să-l copieze. Doar câteva minute mai tizi doctorul dispăruse, lăsând loc a ceea ce părea să fie doi gemeni identici – atât de asemănători încât și memoria era aceeași, căci transferul acesteia nu mai era nici un fel de problemă pentru tehnologia la care doctorul avea acces.

- Mai trebuie să fac un singur lucru înainte de a-i lua cu adevărat locul: să mă asigur că nimeni nu mă va căuta. Tocmai am devenit un trădător al celor din timpului meu, însă ei nu vor afla probabil niciodată asta. Sper.

Nu i-a luat foarte mult să reprogrameze capsula temporală de a se autodistruge la sosirea la destinație – autodistrugerea era una dintre funcțiile obligatoriu implementate pe fiecare capsulă temporală pentru a o împiedica să cadă în mâinile cuiva neautorizat.

- Sper ca voi, cei din viitor, oricine ați fi, să mă iertați pentru ceea ce fac acum. Dar chiar nu am de ales.

Puse tempo-comanda în mâinile fără viață ale cadavrului – transferul de memorie e totdeauna fatal sursei – și închise releul de deplasare prin timp. Explozia de lumină a străbătut toată piramida pentru a se strecura afară sub forma unei coloane de lumină verticale ducând cu ea toate obiectele venite pe aceeași cale din viitor. În urmă preoții au găsit în urmă doar corpul gol și fără cunoștință dar perfect sănătos al conducătorului de oameni – conducătorul de oști victorios – întins pe masa de stâncă. Zeii răspunseseră rugilor lor pentru a se întoarce înapoi în ceruri.

Programat să arate și să reacționeze tocmai ca un om, dar totuși un robot prin construcție și programare, Apix 45 a devenit primul obiect artificial creat de ființele umane care a devenit șef de stat. Pregătirea și structura sa i-au permis să își păstreze poziția de lider vreme de câteva milenii înainte de a dispărea definitiv din istoria umană, sau cel puțin asta este părerea multora. A majorității celor ce-i știu povestea, de fapt. Cercetările inițiatilor îl plasează mereu în prim planul istoriei oficiale ca faraon sau cel mult ca fiind cel ce manipula totul din umbră pe parcursul tuturor dinastiilor egiptene. După aceea, după ce călătorii temporali din timpul nostru au reușit să spargă blocajul temporal pe care acțiunea sa l-a inițializat asupra întregii perioade și să îl alunge de acolo, se spune că a fost observat în diverse perioade de timp pe parcursul întregii istorii umane și în cele mai stranii locuri de pe Pământ. Având același rol pe care și l-a asumat în afara programării originale.

Nimeni nu știe însă dacă el mai funcționează și acum, dar unii susțin că nu ar fi fost posibilă călătoria temporală fără acțiunile sale directe și mai ales contemporane. Nimeni însă nu îi ia în seamă pe aceștia: ultima înregistrare oficială îl plasează cu numai cu un secol și jumătate în urmă, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial într-un buncăr de pe teritoriul fostei Germanii. Este înregistrarea distrugerii complete a corpului său, a sa și a companioanei sale umane, Eva Braun, adeptă în noua religie pe care rapoartele spun că dorea să o pună în circulație. Se aflau într-un buncăr care a fost distrus la sfârșitul unuia dintre cele mai mari războaie pe care le-a pierdut împotriva celor ce-l căutau... sau cel puțin așa se dorește să se știe prin zvonurile sinuciderii sale.

Dar un robot nu se poate sinucide, nici chiar pentru a se pune la adăpost de dușmani. Nu este programat pentru așa ceva...

Dan-Marius
1 august 2004